

[Justitsministeren.]

relsens afgørelse kan ikke indbringes for indenrigsministeriet eller nogen anden administrativ myndighed, simpelt hen fordi den falder inden for rammerne af det egentlige kommunale selvstyre.

Det ærede medlem berørte dernæst i sin fremsættelse det spørgsmål, om sagen kunne indbringes for ombudsmanden. Herom vil jeg henviser til de bestemmelser i ombudsmandsloven, der blev vedtaget her i tinget i 1961, og som vedrører ombudsmandens kompetence i forhold til de kommunale myndigheder. Hovedreglen er her lovens § 4, stk. 2, hvorefter hans kompetence er begrænset til sagsområder, hvor der er hjemmel for rekurs til en statsmyndighed. Det er der ikke her. Dog kan ombudsmanden efter lovens § 6, sidste stykke, af egen drift optage også andre sager til undersøgelse, for så vidt der er tale om en krænkelse af væsentlige retlige interesser.

Den eneste mulighed, der herefter foreligger for en prøvelse af sygehusbestyrelsens afgørelse, er den at anvende det retsmiddel, som er det almindelige og vel det for borgerens retsbeskyttelse i forhold til administrationen vigtigste, nemlig at indbringe sagen for de almindelige domstole, således som det er hjemlet i grundlovens § 63.

Jeg forstår, at det ærede medlem ikke mener, at domstolskontrollen har nogen betydning, når der som her ikke er, som det siges, „tvivl om sygehusbestyrelsens juridiske ret til at afskedige overlægen“. Denne udtalelse må bygge på en urigtig opfattelse af domstolsprøvelsens rækkevidde. Domstolene kan jo ikke alene prøve, om en administrativ afgørelse har haft hjemmel i gældende ret, de kan også prøve, om der foreligger fejl i forbindelse med afgørelsens tilblivelse, og hvis der foreligger væsentlige mangler i denne henseende, kan de tilsidesætte afgørelsen. Hvor der er fastsat forskrifter om, at der skal gives en begrundelse for en afgørelse, kan domstolene prøve, om forskrifternes krav er overholdt.

Dernæst må jeg — efter bemærkningerne, der er indeholdt i fremsættelsen — gå ud fra, at det ærede medlem finder de almindelige domstole uegnede til at behandle en sag som den foreliggende, hvis bedømmelse forudsætter en særlig sagkundskab.

Denne opfattelse er udtryk for en principiel, generel bedømmelse af retsplejeordningen, som jeg må tage afstand fra. Om en meget væsentlig del af de sager, der indbringes for domstolene, gælder, at deres afgørelse forudsætter en særlig sagkundskab, som domstolene ikke selv har, men som de skaffer sig ved optagelse af syn og skøn, afhøring af sagkyndige vidner eller indhentning af sagkyndige erklæringer, f. eks. i lægelige spørgsmål fra retslægerådet og sundhedsstyrelsen. Denne måde at tilvejebringe de fornødne sagkyndige vurderinger på indebærer den iøjnefaldende fordel fremfor en ordning, som placerede sagkundskaben i dommersædet, at sagens parter får kendskab til og adgang til at udtale sig om de foreliggende sagkyndige vurderinger og til at kræve disse suppleret eller omprøvet. Dette betyder typisk et bredere sagkyndigt grundlag for sagens afgørelse og også i øvrigt varetagelse af vigtige retsplejemæssige hensyn.

Konklusionen af det, jeg har sagt, er den, at der i denne sag efter de gældende regler foreligger de samme muligheder for prøvelse som i andre sager, der afgøres af kommunale myndigheder.

Herefter er der næppe grund for mig til at sige mere om den principielle side af det foreliggende lovforslag. Men jeg vil dog gerne rejse det spørgsmål: hvad er det, det ærede medlem vil opnå ved den foreslåede undersøgelse? Overlæge Bisgaard er afskediget. Særdomstolen har ikke efter lovforslaget nogen beføjelse til at ændre sygehusbestyrelsens afgørelse — og at give den en sådan dømmende beføjelse ville i øvrigt være grundlovsstridigt. Ingen minister ville på grundlag af undersøgelsesresultatet kunne ændre sygehusbestyrelsens afgørelse. Og en indgriben over for bestyrelsen ved speciel lov går jeg ud fra vi kan bortse fra. Herefter kan jeg ikke se, hvad det ærede medlem vil opnå. Hensigten kan dog vel ikke være at øve pression over for sygehusbestyrelsen for at formå denne til selv at ændre sin afgørelse — hvis udvalget fandt, at denne afgørelse kunne kritiseres.

Efter den indstilling til lovforslaget, som jeg her har givet udtryk for, er der næppe grund for mig til at gå nærmere ind på forslagens enkelte bestemmelser. Det ærede